

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Obdo/29/2017
Identifikačné číslo spisu: 1110241945
Dátum vydania rozhodnutia: 31.07.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Prieceľová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:1110241945.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: MURAT, s.r.o., so sídlom Bratislavská 87, 902 01 Pezinok, IČO: 31 431 852, zast. advokátom JUDr. Vojtechom Horváthom, so sídlom Holubyho 35, 902 01 Pezinok, proti žalovanému: JUDr. PaedDr. Jozef Malich, so sídlom Záhradnícka 30, 821 08 Bratislava, správca úpadcu Telemont, a.s., so sídlom Trnavská cesta 102, P. O. BOX 88, 820 09 Bratislava 29, IČO: 35 824 620, zast. advokátom JUDr. Ľubošom Jurčom, so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, o vylúčenie 527.012,84 eur zo súpisu majetku, vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 3Cbi/69/2010, na dovolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2CoKR/15/2015-262 z 22. septembra 2016, takto

rozhodol:

- I. Dovolanie žalobcu o d m i e t a .
- II. Žalovaný m á n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I ako súd prvej inštancie rozsudkom č. k. 3Cbi/69/2010-186 z 09. októbra 2014 rozhodol o povinnosti žalovaného vylúčiť z konkurznej podstaty úpadcu Telemont, a. s., Bratislava, IČO: 35 824 620, istinu 527.012,84 eur, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Súčasne žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v sume 457,86 eur na účet právneho zástupcu žalobcu, rovnako do troch dní od právoplatnosti rozsudku

2. Z odôvodnenia prvoinštančného rozsudku vyplýva, že žalobca sa návrhom, súdu doručeným dňa 19. októbra 2010, domáhal vylúčenia istiny 531.645,16 eur z konkurznej podstaty úpadcu Telemont, a.s., Trnavská cesta 102, Bratislava, IČO: 35 824 620 a náhrady trov konania.

3. Uznesením č. k. 3Cbi/69/2010-89 zo 17. októbra 2012 súd prvej inštancie konanie v časti vylúčenia istiny vo výške 4.632,32 eur zastavil, nakoľko žalobca písomným podaním zo 17. septembra 2012 zobral návrh späť s odôvodnením, že žalovaný dňa 07. marca 2011 vydal žalobcovi časť tovaru nepatriaceho do konkurznej podstaty v hodnote 4.632,32 eur. Vzhľadom na uvedené, predmetom

konania zostala istina vo výške 527.012,84 eur.

4. Súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním zistil, že Okresný súd Bratislava I uznesením sp. zn. 4K/36/2010 zo dňa 28. júna 2010 vyhlásil konkurz na majetok dlžníka Telemont, a.s., Bratislava, IČO: 35 824 620. Uznesenie bolo zverejnené v Obchodnom vestníku č. OV 2010/130 dňa 08. júla 2010 a účinky vyhlásenia konkurzu nastali dňa 09. júla 2010. Za správcu úpadcu bol ustanovený JUDr. PaedDr. Jozef Malich, so sídlom v Bratislave.

5. Z odôvodnenia prvoinštančného rozsudku ďalej vyplýva, že žalobca a úpadca dňa 01. apríla 2006 uzavreli Rámcovú zmluvu č. 0053/2006, ktorej neoddeliteľnou súčasťou boli Dodacie a obchodné podmienky zo dňa 01. júna 2006. Podľa článku II. zmluvy (Predmet zmluvy), predmetom plnenia - zmluvy, je dodávka tovaru - káblový materiál a príslušenstvo, elektroinštalčný materiál, prístroje, svietidlá a svetelné zdroje, prípadne iný tovar špecifikovaný jednotlivými objednávkami alebo požiadavkami odberateľa, potvrdenými dodávateľom, v minimálnom ročnom finančnom objeme 10.000.000,- Sk a viac bez DPH a ceny obalov. Z článku IV. zmluvy (Dohodnuté podmienky), bod. 1. vyplýva, že dodávateľ bude odberateľovi dodávať tovar a poskytovať služby podľa svojich dodacích a obchodných podmienok, pokiaľ nie je touto zmluvou dohodnutý odlišný postup. V článku V. zmluvy (Iné dojednania), sa zmluvné strany dohodli, že vlastnícke právo k dodanému tovaru - finančný ekvivalent, prechádza na odberateľa až po jeho úplnom zaplatení. Kupujúci sa postará na svoje náklady, aby táto výhrada vlastníckeho práva platila voči tretím osobám. Odberateľ akceptuje toto vlastnícke právo aj keď s tovarom obchoduje ďalej a ďalej sa zaväzuje, že umožní dodávateľovi pri uplatnení tohto práva prístup k tovaru a nakladanie s ním.

6. Na základe označenej rámcovej zmluvy a v súlade s dodaciami a obchodnými podmienkami, dodal žalobca žalovanému postupne káblový a elektroinštalčný tovar od augusta 2009 v celkovej hodnote kúpnej ceny 531.645,16 eur. Kúpnu cenu dodávok žalobca vyfakturoval 178 faktúrami, pričom štyri z týchto faktúr boli predmetom čiastočného späťvzatia a zastavenia konania. Hoci žalovaný od žalobcu tovar prevzal, jeho kúpnu cenu ani čiastočne nezaplatil. Prevzatý tovar použil na akciu SLOVAKIA RING.

7. Žalovaný v priebehu konania nespochybnil, že svoju záväzkovú povinnosť porušil a za dodaný tovar nezaplatil. Argumentoval však tým, že ak porušením zmluvnej povinnosti na jeho strane vznikla žalobcovi pred vyhlásením konkurzu pohľadávka, túto si mal riadne prihláškou prihlásiť do konkurzného konania. Peňažné prostriedky, ktoré žalovaný obdržal od SLOVAKIA RING s.r.o., nie sú za tovar žalobcu, ale za zhotovenie diela žalovaným. V odpate za vykonanie diela je obsiahnutá cena práce, cena aj iného tovaru, a to nielen vo vlastníctve žalobcu, réžia, atď..

8. Súd prvej inštancie poukázal na § 39 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), § 67 ods. 1, § 78 ods. 3 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii (ďalej len „ZoKR“), § 153b ods. 1 a § 235b ods. 2 OZ, konštatoval, že úpadca spracoval tovar, ktorý podľa dohodnutej výhrady vlastníckeho práva v zmluve bol vo vlastníctve žalobcu. Úpadca sa podľa názoru prvoinštančného súdu mohol stať vlastníkom tovaru spracovaním tohto tovaru na novú vec v prípade, že by pôvodnému vlastníkovi (žalobcovi) zaplatil cenu toho, o čo sa jeho majetok zmenšil, t. j. 527.012,84 eur ako peňažnej náhrady, ktorá má byť z konkurznej podstaty úpadcu vylúčená. Keďže po vyhlásení konkurzu sa v sídle žalovaného nachádzal tovar žalobcu v celkovej hodnote 4.632,30 eur, tento tovar žalobcovi riadne vydal, lebo nebol jeho vlastníkom. Žalovaný teda časť nezabudovaného tovaru žalobcovi vydal, ale zároveň sa bráni vyplateniu finančného ekvivalentu za tovar zabudovaný. V danom prípade sa podľa názoru súdu nejedná o výhradu vlastníckeho práva k peňažným prostriedkom, ako uviedol žalovaný, ale o finančný ekvivalent zabudovaných hnutelných vecí (tovaru). Súd prvej inštancie zdôraznil, že v tomto konaní nie je riešený vzťah žalovaného a SLOVAKIA RING-u, ale podstatná je len skutočnosť, že tovar bol reálne zabudovaný (spracovaný), a preto ho nemožno vydať, t. j. bol žalovanému dodaný a ten zaň musí zaplatiť. V žiadnom prípade sa nejedná o náhradu škody, ale o typické neplnenie povinností z obchodno-záväzkového vzťahu. Súd prvej inštancie preto v zmysle citovaných zákonných ustanovení a ustálenej judikatúry žalobe vyhovel.

9. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) podľa zásady úspechu účastníkov v konaní a úspešnému žalobcovi priznal ich náhradu v celkovej sume 457,86 eur.

10. Na odvolanie žalovaného proti rozsudku prvoinstančného súdu, Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací, po prejednaní veci podľa § 379 a § 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „C. s. p.“), rozsudkom č. k. 2CoKR/15/2015-262 z 22. septembra 2016, rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu zamietol.

11. Predmetom odvolacieho konania bolo posúdenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorým uložil žalovanému správcovi úpadcu povinnosť vylúčiť zo súpisu podstaty úpadcu Telemont, a. s., Bratislava, IČO: 35 824 620, istinu 527.012,84 eur s odôvodnením, že úpadca spracoval tovar, ktorý bol podľa dohodnutej výhrady vlastníckeho práva vo vlastníctve žalobcu. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že v danom prípade sa nejedná o výhradu vlastníckeho práva k peňažným prostriedkom, ale o finančný ekvivalent zabudovaných hnutelných vecí (tovaru). Za podstatnú považoval súd prvej inštancie skutočnosť, že tovar bol reálne zabudovaný (spracovaný), a preto ho nemožno vydať, t. j. bol žalovanému dodaný a ten zaň musí zaplatiť.

12. Základom argumentácie žalovaného bolo tvrdenie, že pokiaľ porušením zmluvnej povinnosti žalovaným vznikla žalobcovi pred vyhlásením konkurzu pohľadávka, túto si mal riadne prihláškou prihlásiť do konkurzu. Vyhlásením konkurzu sa musí prejednávaná právna vec podriaďiť režimu, regulovanému zákonom o konkurze a reštrukturalizácii a dojednaná doložka o výhrade vlastníckeho práva uvedená v článku V. rámcovej zmluvy je platná iba v časti týkajúcej sa vlastníckeho práva k dodanému tovaru a nie k finančnému ekvivalentu v hodnote dodaného tovaru. Odvolateľ tiež namietal, že žalobca podal žalobu po uplynutí 30 - dňovej lehoty v rozpore s ustanovením § 78 ZoKR.

13. Naproti tomu žalobca argumentoval tým, že predmetný tovar sa nikdy nestal súčasťou majetku úpadcu vzhľadom na dohodu v článku V. rámcovej zmluvy a dodacie a obchodné podmienky, podľa ktorých vlastnícke právo k dodanému tovaru - finančný ekvivalent prechádza na odberateľa až po jeho úplnom zaplatení.

14. Poukázaním na § 67 ods. 1, 2 ZoKR a § 78 ods. 3 ZoKR, odvolací súd konštatoval, že právo na podanie vylučovacej žaloby tretej osobe vzniká momentom zápisu sporného majetku (resp. akéhokoľvek majetku, o ktorom tretia osoba tvrdí, že má k nemu právo vylučujúce ho zo zápisu) do súpisu. Zápis sporného majetku do súpisu je tou právnou skutočnosťou, ktorá spôsobuje vznik subjektívneho práva tretej osobe na podanie vylučovacej žaloby, pričom je právne irelevantné, či zápis bol zverejnený v Obchodnom vestníku (Ďurica M., Zákon o konkurze a reštrukturalizácii, Komentár, Bratislava, C.H.BECK 2012, 548 a 549s.). Musí ísť o vec zapísanú do súpisu majetku úpadcu, ktorá je konkrétna a presne individualizovaná.

15. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s argumentáciou žalovaného, že právna úprava vyplývajúca z § 78 ZoKR neumožňuje veriteľovi, ktorého majetok nebol do súpisu majetku zapísaný, domáhať sa vylúčenia vecí, keďže neexistuje majetok, ktorý by sa mohol z konkurznej podstaty vylúčiť a na druhej strane, pokiaľ taký majetok neexistuje, tak nie je ani možné vylúčiť z konkurznej podstaty úpadcu istinu v požadovanej výške 527.012,84 eur.

16. Uvedený záver považoval odvolací súd za súladný s rozhodnutím Najvyššieho súdu Českej republiky (ďalej tiež „Najvyšší súd ČR“) sp. zn. 29Cdo/2549/2010 z 29. augusta 2012 o vylúčení náhradného peňažného plnenia zo súpisu majetku konkurznej podstaty úpadcu, v ktorom Najvyšší súd ČR okrem iného uviedol, že „Časť dodaného tovaru, ktorého cena zostala nezaplatená, neskorší úpadca zabudoval do stavby tretieho subjektu. Správca konkurznej podstaty túto časť tovaru nezapísal do konkurznej podstaty. Ak nebol v posudzovanom prípade predmetný majetok zapísaný v konkurznej podstate, prípadne nedošlo k získaniu náhradného peňažného plnenia speňaním tohto majetku z konkurznej

podstaty, nemôže sa žalobca úspešne domáhať ani vylúčenia tohto majetku, prípadne peňažného plnenia zo súpisu majetku konkurznej podstaty. Vylučovacou žalobou je síce možné sa domáhať vylúčenia náhradného peňažného plnenia získaného správcom, za speňažený majetok z konkurznej podstaty, to však platí len vtedy, ak ide o peňažné plnenie získané speňažením vecí spísanej predtým do konkurznej podstaty."

17. Odvolací súd v ďalšom poukázal na uznesenie č. k. 2CoKR/95/2010-54 z 24. novembra 2011, ktorým Krajský súd v Bratislave ako odvolací zmenil uznesenie Okresného súdu Bratislava I č. k. 3Cbi/69/2010-39 zo 16. novembra 2010 tak, že návrh na nariadenie predbežného opatrenia zamietol s odôvodnením, že súd prvej inštancie pochybil, keď nariadil viesť na osobitnom účte finančné prostriedky vo výške 531.645,16 eur získané od dlžníka SLOVAKIA RING s.r.o. a zakázal žalovanému s týmito finančnými prostriedkami nakladať, a to až do právoplatného skončenia súdneho konania vedeného na Okresnom súde Bratislava I medzi žalobcom a žalovaným o vylúčenie istiny 351.645,16 eur z konkurznej podstaty. Spájať finančné prostriedky získané od dlžníka SLOVAKIA RING s.r.o. s pohľadávkou žalobcu voči žalovanému nie je možné, pretože ide o iný záväzkový vzťah. Okrem toho finančné prostriedky nie sú reálne existujúce v podobe, v akej boli prípadne vložené na účet žalovaného. Nie sú teda v tejto podobe ani súčasťou konkurznej podstaty. Peniaze ako zákonné platidlo nie sú vecou určenou individuálne, ale len druhovo - genericky.

18. Ako ďalšie rozhodnutie na podporu svojich záverov, odvolací súd uviedol rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 29Odo/1005/2003 zo dňa 13. decembra 2005, podľa ktorého „V právnej teórii ani v súdnej praxi nie je pochýb o tom, že predmetom vylučovacej žaloby môže byť aj peňažné plnenie; to však bez ďalšieho platí len vtedy, ak ide o náhradné peňažné plnenie získané správcom konkurznej podstaty za speňažený majetok z konkurznej podstaty, ktorý by inak sám bol (mohol byť) predmetom vylučovacej žaloby. V právnej teórii rovnako nie je pochýb o tom, že vecou v právnom zmysle sú aj peniaze ako zákonné platidlo. Ide o veci určené druhovo (ktoré sa neurčujú počtom platidiel, ale počtom peňažných jednotiek týmito platidlami vyjadrenými). Mysliteľné však je aj jednotlivé určenie peňazí (napr. úschova bankoviek určených ich číslami, mince v zbierke a podobne). Rovnako tak sa však nepochybuje o tom, že ochranu vlastníckeho práva k peniazom proti tomu, kto ich neoprávnené zadržuje, možno vlastníkovi priznať len vtedy, ak ide o peniaze jednotlivo určené, individualizované a tým, ako sú označené v majetku toho, kto ich vlastníkovi zadržuje, rozpoznateľné."

19. Odvolací súd poukázal na ust. § 45a ZoKR (výhrada vlastníctva a finančný leasing), v ktorom zákonodarca s účinnosťou od 01. 01. 2016 reagoval na situáciu, ktorá je predmetom prejednávaneho sporu. Podľa odseku 4, ak sa vec prevzatá podľa odseku 2 (t. j. vec, ktorú úpadca pred vyhlásením konkurzu kúpil a prevzal s výhradou vlastníctva bez toho, aby k nemu nadobudol vlastnícke právo), u úpadcu nenachádza, možno nároky v konkurze uplatňovať len prihláškou. Podľa komentára k tomuto ustanoveniu (Ďurica, M., Zákon o konkurze a reštrukturalizácii, Komentár, II. vydanie, Bratislava; C. H. BECK 2015, 496s.), citované ustanovenie upravuje práva predávajúceho, ak sa vec nenachádza u úpadcu. V tomto prípade si veriteľ môže voči úpadcovi uplatňovať svoje práva len prihláškou. Bez ohľadu na to, kedy veriteľovi pohľadávka vznikla, nemôže sa uplatňovať ako pohľadávka proti podstate. Takáto pohľadávka môže predstavovať napríklad právo na zaplatenie ceny alebo právo na náhradu škody.

20. Odvolací súd ďalej poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave ako prvoinštančného súdu (sp. zn. 56Cbi/135/2001 z 27. októbra 2004) a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (sp. zn. 5Obdo/50/2005 zo 16. augusta 2006), a ďalšie, bližšie neoznačené rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach, ktoré sú obsahom spisu a prílohou podania žalobcu. Vo vzťahu k nim uviedol, že tieto rozhodnutia sú staršieho dáta a pre rozhodnutie odvolacieho súdu nie sú záväzné, pretože v nich posudzovaná vec bola posúdená podľa ustanovení Občianskeho zákonníka a nie podľa ustanovení zákona o konkurze a vyrovnaní ako zákona lex specialis upravujúceho vzťahu medzi účastníkmi konkurzného konania.

21. Odvolací súd za dôvodnú vyhodnotil námietku žalovaného spočívajúcu v tvrdení, že žaloba bola

podaná po uplynutí 30-dňovej lehoty, zakotvanej v § 78 ods. 3 ZoKR. Uviedol, že správca zverejnil súpis majetku podstát v Obchodnom vestníku dňa 10. septembra 2010 a žalobca podal žalobu o vylúčenie istiny 531.645,16 eur na okresnom súde dňa 19. októbra 2010, a teda až po 39 dňoch.

22. Odvolací súd pri prejednaní a rozhodovaní veci vychádzal z princípu právnej istoty ako východiskového princípu základných princíпов, na ktorých spočíva Civilný sporový poriadok a ktoré tvoria rámec výkladových pravidiel, v súlade s ktorými majú byť aplikované aj interpretované právne normy Civilného sporového poriadku. Odvolací súd poukázal na vyššie uvedenú judikatúrnu líniu pri posudzovaní nároku, aký je posudzovaný v prejednávanej veci totožného žalobcu, pričom pri preskúmaní veci odvolací súd nenašiel žiadnu oporu v tvrdeniach žalobu, ktorými by bolo možné argumentovať a vyššie uvedené závery právne vyvrátiť, prípadne sa od nich odkloniť, preto napadnutý rozsudok v súlade s § 388 C. s. p. zmenil tak, že žalobu zamietol.

23. O trovách prvoinštančného a odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 255 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 396 ods. 1 C. s. p. tak, že žalovaný má právo na plnú náhradu trov prvoinštančného aj odvolacieho konania. V súlade s § 262 ods. 2 C. s. p. vyslovil, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštanície po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

24. Rozsudok odvolacieho súdu nadobudol právoplatnosť 08. februára 2017.

25. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal v zákonom stanovenej lehote dovolanie žalobca (písomným podaním z 27. februára 2017, súdu prvej inštanície doručeným v rovnaký deň, č. l. 271 - 280), prípustnosť ktorého odôvodnil ustanovením §-u 420 písm. f/ C. s. p., teda že konajúce súdy nesprávnym procesným postupom znemožnili jeho osobe, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dôvodnosť dovolania vzhľadom v nesprávnom právnom posúdení veci tvrdiac, že rozhodnutie odvolacieho súdu nie je založené na rešpektovaní rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

26. Vo vzťahu k rozsudku prvoinštančného súdu sp. zn. 3Cbi/69/2010 z 09. októbra 2014, ktorým súd žalobe vyhovel a žalovaného zaviazal k vylúčeniu istiny vo výške 527.012,84 eur z konkurznej podstaty úpadcu Telemont, a.s., má žalobca za to, že tento vychádza zo správnych skutkových zistení a zo správneho právneho posúdenia veci, predmetný rozsudok je podľa jeho názoru akceptovateľným spôsobom odôvodnený, súd prvej inštanície rešpektoval právo, konal v súlade so zmyslom a účelom dotknutej právnej úpravy a jeho rozsudok je správny, zákonný a spravodlivý.

27. Naproti tomu, dovolaním napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2CoKR/15/2015 z 22. septembra 2016, je podľa žalobcu nesprávny, nemá oporu v práve, v odôvodnení napadnutého rozsudku nie je podľa žalobcu akceptovateľným spôsobom zdôvodnený jeho výrok a tento ako celok nezodpovedá kritériám spravodlivého rozhodnutia s riadnym a akceptovateľným odôvodnením. Žalobca je toho názoru, že odvolací súd nesprávne interpretoval právny predpis, zo správnych skutkových zistení vyvodil nesprávne právne závery, svoje iracionálne a nespravodlivé rozhodnutie založil na nesprávnom hodnotení dôkazov a akceptoval nepresvedčivú obranu žalovaného. Tvrdí, že napadnuté rozhodnutie krajského súdu okrem odcitovanej teórie neobsahuje aplikáciu relevantných právnych noriem na konkrétny skutkový stav, ani vysvetlenie zásadných dôvodov potrebných pre rozhodnutie. Tvrdí tiež, že ak sa odvolací súd bez argumentačne akceptovateľného podrobnejšieho (bližšieho) odôvodnenia odkloní od skôr prijatého právneho záveru, hrubo zasiahne do práv strán sporu, v dôsledku čoho je jeho rozhodnutie prekvapivé, neodôvodnené a arbitrárne, a teda porušujúce právo na spravodlivý proces a odnímajúce možnosť riadne konať pred súdom. V tejto časti dovolania žalobca poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „Ústavný súd SR“) sp. zn. I. ÚS 26/2010 z 08. decembra 2010 a ďalšie jeho rozhodnutie sp. zn. I. ÚS 4/94.

28. V ďalšej časti dovolania žalobca poukázal na článok 20 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava SR“), § 126 OZ, § 443 ods. 1 a § 445 Obchodného zákonníka, Smernicu Európskeho

parlamentu a Rady č. 2000/35/ES z 29. júna 2000 o boji proti oneskoreným platbám v obchodných transakciách, ako aj neskoršiu Smernicu Európskeho parlamentu a Rady č. 2011/7/EÚ zo 16. februára 2011 o boji proti oneskoreným platbám v obchodných transakciách.

29. Žalobca ďalej dôvodí právoplatným a vykonateľným rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 56Cbi/135/01 z 27. októbra 2004, potvrdený rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej tiež „Najvyšší súd SR“) sp. zn. 5Obo/50/2005 zo 16. augusta 2006, podľa ktorého bol žalovaný (správca konkurznej podstaty) zaviazaný vylúčiť z konkurznej podstaty úpadcu HELIAND, s.r.o. istinu 940.518,-- Sk do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

30. Žalobca v dovolaní poukázal aj na článok V. (Iné dojednania) Rámcovej zmluvy č.0053/2006 uzavretej medzi žalobcom ako predávajúcim a dlžníkom Telemont. a. s. ako kupujúcim, v ktorom bola dohodnutá výhrada vlastníckeho práva, podľa ktorej vlastnícke právo k dodanému tovaru, resp. jeho finančný ekvivalent, prechádza na odberateľa až po jeho úplnom zaplatení. Výhrada vlastníckeho práva je zakotvená aj v článku 7. Dodacích a obchodných podmienok žalobcu, na ktoré sa Rámcová zmluva v článku IV. odsek 1 odvoláva. Z dôvodu dohodnutej a zmluvne zakotvenej výhrady vlastníckeho práva a z dôvodu nezaplatenia kúpnej ceny dlžníkom (kupujúcim), predmetný tovar neprešiel do vlastníctva dlžníka, ale zostal vo vlastníctve žalobcu ako predávajúceho. Úpadca i žalovaný od počiatku vedeli, že vlastnícke právo k tovaru dodanému žalobcom, nadobudne úpadca až úplným zaplatením kúpnej ceny tovaru. Žalovaný správca konkurznej podstaty dohodnutú výhradu vlastníckeho práva nikdy nespochybnil a časť tovaru žalobcovi aj vydal.

31. Žalobca vyslovil, že z dôvodu, že jeho tovar, ani finančný výťažok zaň získaný vo finančnom vyjadrení (pôvodne) 531.645,16 eur, neprešiel do vlastníctva dlžníka z dôvodu výhrady vlastníckeho práva, tento tovar ani finančný ekvivalent zaň získaný (ako cudzia vec) nepodlieha právnomu režimu zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii v platnom znení. Tvrdí, že vlastnícke právo zo žalobcu nikdy na nikoho neprešlo, resp. že k zániku vlastníckeho práva žalobcu nedošlo prípustným spôsobom. Poukázal na § 67 ods. 1 ZoKR, podľa ktorého do konkurznej podstaty patrí dlžníkov majetok, ktorý mu patril ku dňu vyhlásenia konkurzu. Uvedol, že ZoKR nespôsobuje zánik vlastníckeho práva k veciam, ku ktorým úpadca nenadobudol vlastníctvo a nerieši sa v ňom ani prípadný zánik vlastníckeho práva, ktoré správca nezahrnul do konkurznej podstaty. Samotné nezahrnutie určitej veci do konkurznej podstaty ešte neznamená bez ďalšieho zánik vlastníctva, resp. zánik vlastníctva k finančnému výťažku za vec vo vlastníctve žalobcu. Pokiaľ výhrada vlastníckeho práva v prospech predávajúceho trvá, na vec sa vo vzťahu ku kupujúcemu hľadí ako na cudziu vec. Uvedené znamená, že tovar žalobcu v hodnote 527.012,84 eur, príp. zaň získaný finančný výťažok (keďže žalovaný priznáva, že tovar žalobcu bol zabudovaný a že za tento tovar bol získaný finančný výťažok), nepatrí v danej veci do konkurznej podstaty. Žalobca žiada len peňažnú náhradu (finančný ekvivalent) za svoj tovar, ktorý sa nikdy nestal súčasťou majetku úpadcu; súčasťou majetku úpadcu sa preto nemohli stať ani finančné prostriedky získané za tovar vo vlastníctve žalobcu. Podľa názoru žalobcu by bolo porušením ZoKR, aby z finančných prostriedkov získaných za cudziu vec, t. j. za vec, ktorá nepatrila úpadcovi, došlo k zjavnému navýšeniu hodnoty konkurznej podstaty, z ktorej by sa následne uspokojovali konkurzní veritelia, vrátane žalobcu, t. j. ostatní veritelia na úkor skutočného vlastníka veci.

32. Žalobca ďalej poukázaním na § 135b ods. 2 OZ dôvodí tým, že vlastník veci má zo zákona právo na ochranu proti tomu, kto do jeho vlastníckeho práva neoprávnene zasahuje, najmä sa môže domáhať vydania veci od toho, kto mu ju neoprávnene zadržuje a navrátenia do predošlého stavu. Keďže navrátenie do predošlého stavu nie je v danom prípade z dôvodu zabudovania veci dlžníkom do akcie SLOVAKIA RING-u účelné, má skutočný vlastník (žalobca) zákonné právo na finančnú náhradu za svoju vec vo výške 531.645,16 eur, a to mimo konkurzu a z prostriedkov obdržaných priamo od SLOVAKIA RING-u, keďže majetok žalobcu sa preukázateľne zmenšil o sumu 531.645,16 eur. Vzhľadom na čiastočné vrátenie veci žalovaným žalobcovi dňa 07. marca 2011 v hodnote 4.632,32 eur, aktuálna výška žalobcom požadovanej finančnej náhrady za jeho vec predstavuje sumu 527.012,84 eur.

33. Žalobca v ďalšom namietol názor odvolacieho súdu, že pokiaľ správca z akéhokoľvek dôvodu

nezapíše sporný majetok alebo akýkoľvek iný majetok, o ktorom tretia osoba tvrdí, že je v jej vlastníctve, do súpisu konkurznej podstaty, dochádza k zániku vlastníctva, resp. k zániku možnosti zákonnej ochrany vlastníckeho práva. Má za to, že hodnota tovaru dodaného úpadcovi je zahrnutá v platbe od konečného odberateľa SLOVAKIA RING, čo žalovaný nikdy nepoprel. Tvrdí, že pokiaľ by právny názor odvolacieho súdu obstál, došlo by k neoprávnenému zväčšeniu majetku úpadcu, a to v rozsahu zodpovedajúcom hodnote tovaru vo vlastníctve žalobcu, t. j. do konkurznej podstaty by patrila aj suma 527.012,84 eur, prípadne suma presne určiteľná/vyčísľateľná z množstva finančných prostriedkov, ktoré žalovaný fakticky obdržal od SLOVAKIA RING-u. Pokiaľ by žalovaný nebol povinný dotknutú istinu vylúčiť, na takto získaných finančných prostriedkoch by v rámci rozvrhu participovali okrem žalobcu (o ktorého majetok ide) aj iní veritelia, ktorí by sa na úkor žalobcu bezdôvodne obohatili. Podľa názoru žalobcu bol správca po obdržaní peňazí od SLOVAKIA RING-u povinný bezodkladne vyčísliť sumu, ktorá prislúcha tovaru žalobcu podliehajúcemu režimu výhrady vlastníckeho práva a zvyšok obdržanej sumy by patril do konkurznej podstaty.

34. Na základe všetkých vyššie uvedených tvrdení žalobca dovolaciemu súdu navrhol, aby dovolaním napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2CoKR/15/2015 z 22. septembra 2016 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 449 ods. 1, § 450 C. s. p.), alternatívne, aby dovolací súd dovolaním napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 22. septembra 2016 sp. zn. 2CoKR/15/2015 zmenil tak, že žalobe žalobcu v plnom rozsahu vyhovie (§ 449 ods. 3 C. s. p.). Žalobca súčasne navrhol, aby dovolací súd postupom podľa § 444 ods. 1, 2 C. s. p. odložil právoplatnosť a vykonateľnosť dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu, argumentujúc, že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa.

35. K dovolaniu žalobcu sa písomne vyjadril žalovaný (č. l. 284 - 287). Navrhol dovolanie ako neprípustné odmietnuť, resp. ako nedôvodné zamietnuť. Súčasne žiadal priznať náhradu trov dovolacieho konania.

36. K vyjadreniu žalovaného zaslal písomné vyjadrenie žalobca (č. l. 292 - 293), v ktorom zotrval na svojom dovolacom návrhu a uplatnil si náhradu trov dovolacieho konania.

37. Žalovaný v prílohe podania z 29. januára 2018 zaslal dovolaciemu súdu rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Obo/6/2017 z 26. októbra 2017, vydaný v obdobnej právnej veci.

38. Žalobca samostatným podaním zo 7. februára 2018, prvoinštančnému súdu doručeným 12. februára 2018, doplnil svoje pôvodné dovolanie. Zotrvajúc na jeho obsahu, poukázaním na Rámcovú zmluvu č.0053/2006 vyslovil, že pokiaľ predmetná zmluva okrem iného obsahuje výhradu vlastníctva a súčasne povinnosť kupujúceho informovať svojho odberateľa o tejto výhrade vlastníctva a teda o tom, že právne nie je vlastníkom dodávaného tovaru konečnému spotrebiteľovi a pokiaľ úpadca týmto spôsobom nekonal, dopustil sa závažného porušenia zmluvných povinností. Žalobca tvrdí, že správca, ktorý získal finančný ekvivalent, sa ponechaním tohto majetku v konkurznej podstate dopustil trestného činu neoprávneného obohatenia, scudzenia, sprenevery, poškodzovania veriteľa, porušenia povinností pri správe cudzieho majetku a pod., pretože vedel, že do konkurznej podstaty nepatrí dodaný tovar ani peniaze zaň získané, pretože uvedený tovar úpadca trestnou činnosťou previedol na tretiu osobu. Správca preto nemohol zapísať majetok do konkurznej podstaty a ak tak urobil, konal v rozpore s Ústavou SR, pretože majetok získaný trestnou činnosťou nepožíva ústavnú ochranu. Odvolaciemu súdu žalobca vytkol, že uvedené konanie úpadcu i správcu, akceptoval. V závere doplnenia dovolania žalobca uviedol, že od 1. januára 2018 platí nová právna úprava zákona o konkurze a reštrukturalizácii, z ktorej vyplýva, že v prípade, ak dlžník oneskorene podá návrh na vyhlásenie konkurzu, štatutárni zástupcovia zodpovedajú za rozdiel medzi pohľadávkou a vyplatenou jej časťou.

39. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.) po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), zastúpená advokátom v súlade s ustanovením § 429 ods. 1 C. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 veta pred bodkočiarkou C. s. p.) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je potrebné odmietnuť.

40. Podľa § 470 ods. 1 C. s. p., ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti (1. júla 2016).

41. V danom prípade bolo konanie o vylúčenie istiny, pôvodne 531.645,16 eur zo súpisu majetku konkurznej podstaty úpadcu, začaté pred 1. júlom 2016 (žaloba doručená prvoinštančnému súdu 19. októbra 2010 na č. I. 1 spisu) a aj rozhodnutie prvoinštančného súdu bolo vydané pred 1. júlom 2016 (09. októbra 2014) a teda ešte podľa O. s. p.. Na odvolanie žalovaného rozhodol odvolací súd (zmeňujúcim) rozsudkom po 1. júli 2016 (22. septembra 2016), a teda už podľa C. s. p. a dovolanie žalobcu bolo podané tiež podľa C. s. p.. Aj po zmene právnej úpravy dovolacieho konania, ktorú priniesol C. s. p. ako nový civilný procesný kódex v porovnaní s predchádzajúcou právnou úpravou v O. s. p., je potrebné dovolanie naďalej považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie.

42. V zmysle uvedeného, úspešné uplatnenie dovolania je vždy nevyhnutne podmienené (primárnym) záverom dovolacieho súdu, že dovolanie je procesne prípustné a až následným (sekundárnym) záverom dovolacieho súdu, že tento opravný prostriedok je aj opodstatnený; pre opačný prístup nedáva Civilný sporový poriadok podklad v žiadnom z jeho ustanovení. Pokiaľ dovolací súd nedospeje k uvedenému (primárnemu) záveru, platná právna úprava mu neumožňuje postúpiť v dovolacom konaní ďalej a pristúpiť až k posúdeniu napadnutého rozhodnutia a konania, v ktorom bolo vydané. Pokiaľ by dovolací súd posudzoval správnosť rozhodnutia napadnutého procesne neprípustným dovolaním, porušil by zákon.

43. Dovolací súd sa preto v prvom rade zaoberal otázkou prípustnosti dovolania podaného žalobcom.

44. Podľa § 419 C. s. p. je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Uvedené znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p..

45. Podľa § 420 C. s. p., dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, pokiaľ trpí niektorou z procesných väd konania vymenovaných v písm. a/ až f/ predmetného ustanovenia (zakotvujúce tzv. vady zmätočnosti).

46. S poukazom na úpravu dovolania účinnú od 1. júla 2016, odlišnú od právnej úpravy účinnej do 30. júna 2016, ak dovolateľ v dovolaní namieta vadu zmätočnosti v zmysle § 420 C. s. p. a pokiaľ dovolanie nemá vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ C. s. p., je (procesnou) povinnosťou dovolateľa v dovolaní jednoznačne uviesť, ktorou z väd zmätočnosti uvedenej pod písm. a/ až f/ je podľa jeho názoru rozhodnutie odvolacieho súdu, resp. konanie, ktoré jeho vydaniu predchádzalo, poznačené a zároveň je jeho povinnosťou podľa § 431 ods. 2 C. s. p. uviesť, v čom konkrétne táto vada spočíva. Iba ak sú tieto podmienky splnené, môže dovolací súd pristúpiť k preskúmaniu, či je dovolateľom tvrdený dovolací dôvod aj skutočne daný. V dôsledku viazanosti dovolacieho súdu dovolacím dôvodom neskúma dovolací súd správnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

47. Dovolací dôvod je vymedzený v súlade s ustanovením § 431 ods. 2 C. s. p. iba v tom prípade, ak dovolateľ v dovolaní výslovne uvedie, akým konkrétne špecifikovaným procesným postupom, ktorý považuje dovolateľ za nesprávny, mu odvolací súd znemožnil uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na patriace procesné práva mu odvolací súd svojim nesprávnym procesným postupom znemožnil uskutočňovať.

48. V danom prípade žalobca (ďalej tiež ako „dovolateľ“) v dovolaní namietol vadu zakotvenú v § 420 písm. f/ C. s. p., spočívajúcu v nesprávnom procesnom postupe, ktorým mu konajúce súdy znemožnili,

aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. V rámci uvedeného namietol, že rozhodnutie odvolacieho súdu je prekvapivé, neodôvodnené a arbitrárne. Tvrdí, že napriek tomu, že odvolací súd sa odklonil od skôr prijatého právneho záveru (súdom prvej inštancie), jeho rozhodnutie neobsahuje vysvetlenie zásadných dôvodov potrebných pre odlišné rozhodnutie, bez vysporiadania sa so všetkými dovolateľom tvrdenými a preukázanými skutočnosťami. Rovnako namietol nesprávne hodnotenie dôkazov.

49. Pre naplnenie prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ C. s. p. je nevyhnutné kumulatívne splnenie troch zákonných znakov, ktorými sú: 1/ nesprávny procesný postup súdu, 2/ tento nesprávny procesný postup znemožnil strane sporu realizovať jej patriace procesné práva, súčasne 3/ intenzita tohto zásahu dosahovala takú mieru, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Pod pojmom nesprávny procesný postup súdu je potrebné rozumieť taký postup súdu v konaní, ktorý je v rozpore so zákonom. Aby bola daná prípustnosť dovolania, musí súd svojim nesprávnym procesným postupom znemožniť strane sporu realizovať jej patriace procesné práva, ktoré jej priznáva zákon. Medzi tieto procesné práva patria v zmysle judikatúry najvyššieho súdu napr. právo vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom, právo nazerať do spisu a robiť si z neho výpisy, právo vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom, právo byť predvolaný na súdne pojednávanie, právo strany konať pred súdom v materinskom jazyku alebo v jazyku, ktorému rozumie, právo na to, aby bol rozsudok strane doručený do vlastných rúk. Naopak, medzi tieto práva nepatrí právo strany sporu na to, aby súd akceptoval jej procesné návrhy, aby súd rozhodol v súlade s predstavami strany sporu, alebo aby súd odôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv strany sporu. Pre prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p. musí intenzita zásahu do procesných práv strany sporu v dôsledku nesprávneho procesného súdu dosahovať mieru porušenia práva na spravodlivý proces.

50. Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súd konštatuje, že preskúvanie dovolateľom vymedzeného dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f/ C. s. p. je v zmysle kvalitatívnej stránky dovolania možné v časti, v ktorej žalobca namietol nesplnenie požiadavky na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia vo vzťahu k otázke posúdenia podmienok na podanie vylučovacej žaloby.

51. Povinnosť súdu svoje rozhodnutie náležite odôvodniť je jedným z princípov predstavujúcich súčasť práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

52. Štruktúra práva na odôvodnenie súdneho rozhodnutia je rámcovo upravená v § 220 ods. 2 C. s. p., pričom táto norma sa uplatňuje aj v odvolacom konaní (§ 378 ods. 2 C. s. p.). Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii, obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia, dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť.

53. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca sa žalobou zo dňa 18. októbra 2010, súdu prvej inštancie doručenu dňa 19. októbra 2010 (č. l. 1 - 3), domáhal vylúčenia istiny 531.645,16 eur z konkurznej podstaty úpadcu Telemont, a.s., IČO: 35 824 620 a náhrady trov konania. Na základe čiastočného späťvzatia žaloby žalobcom (č. l. 71), súd prvej inštancie uznesením č. k. 3Cbi/69/2010-89 zo 17. októbra 2012 konanie v časti vylúčenia istiny vo výške 4.632,32 eur zastavil, vzhľadom na ktorú skutočnosť predmetom konania zostala istina vo výške 527.012,84 eur. Súd prvej inštancie rozsudkom č. k. 3Cbi/69/2010-186 z 9. októbra 2014 žalobe žalobcu vyhovel a žalovanému uložil povinnosť vylúčiť z konkurznej podstaty úpadcu Telemont, a. s., IČO: 35 824 620 istinu 527.012,84 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Bratislave ako odvolací súd rozsudkom č. k. 2CoKR/15/2015-262 z 22. septembra 2009, rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 388 C. s. p. zmenil tak, že žalobu zamietol s poukazom jednak na neexistenciu majetku, ktorý by sa mohol z konkurznej podstaty vylúčiť, keďže majetok, vylúčenia ktorého sa žalobca žalobou domáha, do súpisu majetku zapísaný ani nebol a jednak s poukazom na uplynutie 30-dňovej lehoty na podanie žaloby v zmysle § 78 ods. 3 ZoKR.

54. Dovolací súd po preskúmaní žalobcom namietaného zmeňujúceho rozsudku odvolacieho súdu dospel k záveru, že napriek tvrdeniu žalobcu o prekvapivom, neodôvodnenom a arbitrárnom rozhodnutí, rozsudok odvolacieho súdu kritériá kladené pre odôvodňovanie súdnych rozhodnutí v zmysle § 220 ods. 2 C. s. p. spĺňa, a preto ho možno považovať za preskúmateľný a ústavne akceptovateľný.

55. Vzhľadom na vyhlásenie konkurzu na majetok úpadcu uznesením Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 4K/36/2010 z 28. júna 2010, zverejneným v Obchodnom vestníku č. OV 2010/130 dňa 08. júla 2010 (vzhľadom na ktorú okolnosť jeho účinky nastali dňa 09. júla 2010), sa predmetné konkurzné konanie spravuje zákonom č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii ako špeciálnym právnym predpisom upravujúcim vzťahy medzi účastníkmi konania konkurzného konania (a nie Občianskym zákonníkom, ktorým nesprávne dôvodí žalobca).

56. Podľa § 78 ods. 3 ZoKR, ten, kto uplatňuje právo vylučujúce zapísanie majetku do súpisu, musí tak urobiť u správcu alebo na súde žalobou podanou proti správcovi najneskôr do 30 dní od zverejnenia zápisu tohto majetku do súpisu v Obchodnom vestníku. Neskôr môže právo vylučujúce zapísanie majetku do súpisu uplatniť u správcu alebo na súde žalobou podanou proti správcovi len ten, koho majetok bol zapísaný do súpisu s poznámkou v prospech iného alebo nikoho alebo bez poznámky, i keď mal byť zapísaný s poznámkou v prospech neho. Ak sa právo vylučujúce zapísanie majetku do súpisu včas neuplatní, zanikne; právo vylučujúce zapísanie majetku do súpisu zanikne najneskôr rozvrhnutím výťažku zo speňaženia dotknutého majetku.

57. Odvolací súd, aplikujúc právny režim v zmysle citovaného ustanovenia, vysvetlil vznik práva na podanie vylučovacej žaloby, a to momentom zápisu sporného majetku do súpisu konkurznej podstaty s tým, že práve tento zápis je tou právnou skutočnosťou, ktorá spôsobuje vznik subjektívneho práva tretej osobe na podanie vylučovacej žaloby. Keďže sporný majetok do súpisu zapísaný nebol, nemožno takýto neexistujúci majetok ani vylúčiť. Odvolací súd v odôvodnení rozhodnutia zdôraznil aj tú skutočnosť, že nemožno spájať finančné prostriedky získané od dlžníka SLOVAKIA RING, s.r.o. s pohľadávkou žalobcu voči žalovanému, nakoľko ide o iný záväzkový vzťah, navyiac tieto finančné prostriedky nie sú reálne existujúce v podobe, v akej boli prípadne vložené na účet žalovaného, a teda nie sú v tejto podobe ani súčasťou konkurznej podstaty. Svoje závery odvolací súd zdôvodnil poukazom na judikatúru Najvyššieho súdu ČR a Krajského súdu v Bratislave, rovnako aj odbornú literatúru. Pokiaľ ide o rozhodnutia, ktorými dôvodil žalobca, odvolací súd vysvetlil, z akého dôvodu na ne neprihliadol. Odvolací súd na dôvazok poukázal na ust. § 45a ZoKR (Výhrada vlastníctva a finančný lízing), úč. od 1. januára 2016, podľa ktorého ak sa vec, ktorú úpadca kúpil a prevzal s výhradou vlastníctva bez toho, aby k nej nadobudol vlastnícke právo, u úpadcu nenachádza, možno nároky v konkurze uplatňovať len prihláškou, ktorým ustanovením zákonodarca reagoval na situáciu, ktorá je predmetom prejednávaneho sporu.

58. Vzhľadom na vyššie uvedené odôvodnenie odvolacieho súdu a jeho aplikáciu príslušných ustanovení ZoKR, nemožno jeho odôvodnenie považovať za svojvoľné, arbitrárne alebo nelogické, resp. ústavne nekonformné. Za porušenie základného práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a naplnenie dovolacieho dôvodu v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p. nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalobcu (viď napr. I. ÚS 673/2014, II. ÚS 27/2008, III. ÚS 167/2013).

59. Dovolateľ ďalej namietol nesprávne hodnotenie dôkazov tvrdiac, že odvolací súd sa na jednej strane nevysporiadal so všetkými ním tvrdenými a preukazovanými skutočnosťami, na strane druhej akceptoval nepresvedčivú obranu žalovaného, čo malo za následok iracionálne a nespravodlivé rozhodnutie.

60. Civilný sporový poriadok v § 132 ods. 1 (účinný v čase konania a rozhodovania odvolacieho súdu) ukladá žalobcovi povinnosť označiť dôkazy na preukázanie rozhodujúcich skutočností. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je však už vecou súdu (§ 185 ods. 1 C. s. p.) a nie sporových strán. Ak aj súd v priebehu konania

nevykoná všetky navrhované dôkazy, alebo vykoná iné dôkazy ako navrhli strany, následkom uvedeného môže byť len neúplnosť skutkových zistení (vedúca k vydaniu nesprávneho rozhodnutia), nie však procesná vada podľa § 420 písm. f/ C. s. p..

61. Rovnako, pokiaľ by aj súd niektorý z vykonaných dôkazov vyhodnotil nesprávne, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne; táto samotná skutočnosť však prípustnosť dovolania nezakladá a nie je samostatným dovolacím dôvodom ani vtedy, ak je dovolanie procesne prípustné.

62. V danom prípade z obsahu spisu (zápisnice o pojednávaní pred odvolacím súdom dňa 22. septembra 2016 na č. l. 240 až 243) vyplýva, že odvolací súd po otvorení odvolacieho konania a oboznámení prítomných sporových strán a ich právnych zástupcov s doterajším priebehom konania, vypočul žalovaného a právneho zástupcu žalobcu, vykonal zopakovanie v zápisnici označených listinných dôkazov ich prečítaním a doplnil odvolacie dokazovanie ďalšími (v zápisnici označenými) listinnými dôkazmi. Žalobca na dotaz súdu uviedol, že k predmetným dôkazom nepovažuje za potrebné vyjadriť sa. Po následných výpovediach žalovaného, konateľa žalobcu a právneho zástupcu žalobcu, odvolací súd vyhlásil dokazovanie za skončené a po krátkej porade odvolacieho senátu vyhlásil rozsudok v znení zaprotokolovanom na č. l. 243 spisu, korešpondujúcim s výrokom písomného vyhotovenia odvolacieho rozsudku.

63. Z obsahu predmetnej zápisnice je zrejmé, že odvolací súd vytvoril priestor na prednesy obidvoch sporových strán a ich právnych zástupcov a po tom, ako návrhy na doplnenie dokazovania nemali, vyhlásil dokazovanie za skončené. Pokiaľ aj odvolací súd neprihliadol na rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 56Cbi/135/2001 z 27. októbra 2004 a Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Obdo/50/2005 zo 16. augusta 2006, tvoriace prílohu podania žalobcu, tento svoj postup riadne odôvodnil (v bode 29 rozsudku), zdôrazniac, že vec, ktorá bola v predmetných rozhodnutiach riešená, bola posúdená podľa Občianskeho zákonníka a nie podľa zákona o konkurze a reštrukturalizácii, ktorý je, ako je uvedené aj v bode 56 tohto uznesenia, pre konanie a rozhodnutie o žalobe žalobcu, smerodajný.

64. Pokiaľ sa odvolací súd stotožnil so skutkovým stavom tak, ako ho odôvodňoval žalovaný, ktorý odvolanie proti prvoinštančnému rozsudku podal a vyhodnotil tvrdenia obidvoch sporových strán, vrátane predložených dôkazov, ide o právny názor odvolacieho súdu, ktorý je súčasťou právneho posúdenia veci, ktoré však vadou konania podľa § 420 písm. f/ C. s. p. nie je.

65. Dovolateľ odvodzoval prípustnosť podaného dovolania aj z ustanovenia § 421 ods. 1 C. s. p.. Pre dovolanie prípustné podľa § 421 C. s. p. platí, že ho možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Pokiaľ dovolateľ nevymedzí ním tvrdený dovolací dôvod uvedeným spôsobom, je to dôvod pre odmietnutie dovolania podľa ustanovenia § 447 písm. f/ C. s. p.. V zmysle ustanovenia § 447 písm. f/ C. s. p. dovolací súd odmietne dovolanie, ak nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi, alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435.

66. Zároveň platí, že dovolací súd je v prípade dovolaní podaných za účinnosti C. s. p. povinný pracovať s takým dovolaním, aké podala strana a nie je možné vyzývať dovolateľa na odstránenie väd dovolania. Tento prístup súvisí s dôsledným zachovávaním dispozičného princípu a princípu právnej istoty, ako aj procesnej zodpovednosti strán za ochranu svojich práv. Odstraňovanie nedostatkov rozhodnutia a konania jemu predchádzajúceho prostredníctvom (mimoriadnych) opravných prostriedkov je výlučne v dispozícii strán sporu. Povinnosť podávať kvalifikované, jednoznačné a úplné dovolania, v ktorých sú dovolacie dôvody vymedzené v súlade s ustanovením § 432 C. s. p., má zabezpečiť povinné právne zastúpenie dovolateľa, resp. povinnosť zastúpenia osobou s vysokoškolským právnickým vzdelaním druhého stupňa (§ 429 ods. 1, 2 C. s. p.). Zákon predpokladá, že advokát/ vysokoškolsky vzdelaná osoba v odbore právo je subjektom, ktorého odborné znalosti a schopnosti majú kvalifikovaným dovolaním prispieť k rýchlemu, hospodárnemu a plynulému priebehu odvolacieho konania. Uvedené vyplýva aj z článku 11 ods. 3 Základných princípov, na ktorých je C. s. p. postavený a podľa ktorého,

kto sa verejne hlási k určitej profesijnej odbornosti, považuje sa za schopného konať s náležitou znalosťou vecí spojenou s touto odbornosťou. To znamená, že úkony takejto osoby majú obsahovať všetky zákonom ustanovené náležitosti.

67. Argumentácia a formulácie obsiahnuté v dovolaní však ani pri posudzovaní dovolania podľa jeho obsahu (článok 11 C. s. p.), nedávajú možnosť posúdiť, od ktorej ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, sa odvolací súd pri riešení právnej otázky odklonil. Žalobca tiež netvrdí, že odvolacím súdom riešená právna otázka nebola ešte dovolacím súdom vyriešená alebo je riešená odlišne. Tvrdí (len) to, že rozhodnutie odvolacieho súdu je vecne nesprávne, založené na nesprávnom právnom posúdení. Sama polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo prosté spochybňovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu či kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní vecí, ale významovo nezodpovedajú kritériám uvedeným v § 421 ods. 1 C. s. p., resp. § 432 ods. 2 C. s. p. (pozri napr. uznesenie sp. zn. 3Cdo/74/2017 z 31. mája 2017).

68. Dovolací súd nie je tretou inštanciou a dovolanie nie je koncipované ako ďalší riadny opravný prostriedok. Preto platí, že odlišný pohľad dovolateľa na správnosť rozhodnutia odvolacieho súdu bez vymedzenia právnej otázky, nemôže zakladať prípustnosť dovolania v zmysle § 421 ods. 1 C. s. p..

69. Pokiaľ aj žalobca (opakovane) dôvodí rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 26Cbi/135/01 z 27. októbra 2004 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Obo/50/2005 zo 16. augusta 2006, dovolací súd pripomína (v súlade so záverom odvolacieho súdu), že ide o staršie rozhodnutia, v ktorých vec bola posudzovaná podľa ustanovení Občianskeho zákonníka, a nie podľa zákona o konkurze a reštrukturalizácii, ktorého ustanovenia sú pre toto konanie rozhodné.

70. Vo vzťahu k doplneniu dovolania žalobcu samostatným podaním zo 7. februára 2018, dovolací súd naň neprihliadol vzhľadom na ust. § 430 C. s. p., podľa ktorého rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

71. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti, keďže z obsahu spisu nevyplýva, že by sa odvolací súd v prejednávanej veci dopustil porušenia procesných oprávnení žalobcu, dospel dovolací súd k záveru, že v konaní pred odvolacím súdom k dovolateľom namietanej vade zmätočnosti uvedenej v § 420 písm. f/ C. s. p. nedošlo, z dôvodu ktorého dovolanie žalobcu v tejto časti ako neprípustné podľa § 447 písm. c/ C. s. p. odmietol bez toho, aby sa zaoberal otázkou vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu.

72. Súčasne (vo vzťahu k námietke o nesprávnom právnom posúdení veci), keďže dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 432 ods. 2 C. s. p., Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu v tejto časti odmietol podľa § 447 písm. f/ C. s. p..

73. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.). O výške náhrady trov konania žalovaného rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.